

ZA PRÁCI

PRO VLAST SE NEPLATÍ!

NÁRODNÍ DEMOKRAT

CHICAGO

JUNE

1954

ČERVEN

Majitel a vydavatel: Felix Harvánek • P.O. Box 185 • Berwyn, Ill., U.S.A. • Phones: LA. 1-3953 - ST. 8-1239 - ST. 8-2267

Jiří Havelka.

Diplomacie?

Zpráva z posledních dnů:

Senátoři Jenner a McCarran předložili návrh americkému senátu, aby byly přerušeny diplomatické styky se Sovětským svazem a zeměmi za železnou oponou.

Zdá se, že svobodný svět není sto po všech zkušenostech pochopit, že zákony tradičního diplomatického jednání nejsou na místě při styku se Sovětským svazem. Nejnovějším důkazem jsou poslední události v Australii, kde sovětská agenta téměř unesli manželku bývalého sovětského špiona Vladimira Petrova před očima australské policie.

Australská policie, na rozkaz vlády, "hrála" úlohu přísně korektního diplomatického jednání do poslední chvíle, až skoro bylo pozdě. Dva domnělí kurýři paní Petrovovou násilně vtáhli do letadla, aby ji odvezli do Ruska, kde zřejmě měla sloužit co by rukojmí a tak svázat ruce svému manželovi.

Tento australský případ byl charakteristickým pro jednání svobodných a civilisovaných států se sovětskou diktaturou. Před osmi lety byla to dnes slavná špionážní aféra v Kanadě, kde Guzenko marně hledal cestu ke kanadským úřadům, pro něž měl sensační důkazy o sovětské špionážní síti v Kanadě a Americe. Kanadčané tehdy se chovali stejně jako nyní Australané, tak jako bývá v diplomacii zvykem. Ani ve Spojených státech, Anlii, Francii a jiných zemích není situace jiná. Velvyslanci a vyslanci, charge d'affaires a tajemníci, sekretáři a konsulové vstupují ve styk se Sovětským svazem přesně podle diplomatického protokolu a všichni zapomínají, že nejednají s lidmi stejně zaměřenými, ale s lidmi, kteří nemají o slušném chování ani ponětí, za to však mají poskvrněné ruce mnohonásobnými vraždami. Zdá se, že svobodný svět nemůže pochopit, že sověti se nechtějí naučit být diplomaty, ale používají naivitu svých protivníků k "diplomatickým" úspěchům. Připomíná to tak maně výrok dr. Eduarda

ODPOVĚĎ

Místo komentáře k t. zv. nové Radě, obracíme se na její tvůrce slovy našeho senátora Viktora Dyka. Necht' každý sám posoudí na čí adresu slova básníkovy padnou dnes.

Kdo tvořil, nese stvořeného tíž,
kdo tvořil, za svou odpovídá stvůru.
Devisa naše byla: srdce výš!
Devisa vaše byla: ruce vzhůru!

Vy šťastný, jemuž dnešek vyhoví,
na koho že to útočíte prudce?
Kdo za zbabělá srdce odpoví?
Kdo odpovídá za zdvižené ruce?

Kdo chabost lidu kázal po léta,
jak může náhle žádat vzmach a sílu?
Vy, poselství tísnivých štafeta,
proč neblásíte ku svému se dílu?

Kdo kázal obětovat Kanaan,
kdo ochoten byl Jidášův dát pocol?
Kdo učinil, že hlas náš neslyšán,
kdo vyrval z našich rukou ostrou ocel?

Teď v chvíli zmatku zmatek šíříte.
Sloviček mnoho, nikdy slovo přímé.
Nepřimísíme my se do hry té.
My milujem'? Nenávidíme.

Míjejí dny. A tvoří osud náš.
Hledíme v dálku: kdo nám drahý, zdrav-li?
Co víc být můžem', nežli věrná stráž,
my ubožáci s dřevěnou svou šavlí?

My nasloucháme hlasům, ozvěnám.
Zisk bude to, či hrozí pouze ztráta?
Tu náhle cosi ve tvář padne nám.
Náš druh nám vrhl ve tvář trochu bláta.

V dnech osudných, kdy prostý člověk vzrost',
a mnohý obr povážlivě chroměl:
jak chcete jíti v lepší budoucnost,
vy, z minula jenž pranie nezapomněl?

To všechno přišlo, čemu jste se smál,
selhalo všechno, za co vy jste ručil.
Jak chcete jíti v nový ideál,
vy, z minula jenž nic se nenaučil?

Beneše před odjezdem do Moskvy v roce 1943, kdy prohlásil na varování svých některých přátel: "Já budu Stalina učít chodit po parketách Evropy". Výsledek je historii.

Diplomacie civilisovaného světa byla na výši po první světové válce, to jest moderní diplomacie. Diplomáté byli většinou lidé vzdělaní a hlavně (Pokračování na str. 6)

EVROPA
ASIE
AFRIKA

V KOSTCE

AMERIKA
AUSTRALIE

ZE SVĚTA:

Gangsteři z Moskvy si vyhlédli nové místo, odkud by mohli vésti svůj zločinný boj proti svobodnému světu. Po nedávném neúspěchu v Britské Guianě obrátili svou pozornost na Guatemalu. Pozorovatelé hlásí nové a nové zásilky zbraní ze sovětské sféry, včetně tryskových letadel. Prosovětský režim Guatemaly je činěn zodpovědným za rozpoutání generální stávkou v Hondurasu. Také pokus o zavraždění prezidenta Nicaraguy, známého odpůrce komunismu, byl zosnován v Guatemale.

Z Guatemaly mohou rudi vésti s úspěchem "studenou" válku, která je jejich nejsilnější zbraní, proti celé Jižní Americe. V případě opravdové, "horké" války, jejich bombardéry jsou s to dosáhnouti během dvou hodin strategicky a životně důležité tepny US — Panamského průplavu. Očekává se, že státy Jižní Ameriky začnou vyvíjeti politický tlak na Guatemalu, Nicaragua již zrušila své styky s Guatemalou a Honduras vypověděl dva guatemalské konsulární úředníky.

President Eisenhower má požádati kongres o 27 milionů dolarů, které mají být věnovány na vyzbrojení pakistanské armády. Pakistan má se státi význačným článkem středovýchodního obranného paktu asijských národů proti komunismu, doplnkem severoatlantické obranné smlouvy, jakož i chystané dohody stejného zaměření pacifických států.

US nesníží svůj zbrojní rozpočet tak, jak bylo původně stanoveno. Armádní objednávky zbraní všeho druhu stoupají. Nastávající léto má být povolán větší počet povinných vojenskou službou.

Proslychá se, že admirál Arthur Radford, šéf amerického generálního štábu, byl připraven a radil k užití taktických atomických zbraní proti komunistům, kteří obléhali pevnost Dienbienphu. Tehdy se mu však nedostalo souhlasu vedoucích osobností kongresu US. Také britský ministerský předseda W. Churchill byl zásadně proti. Po pádu pevnosti se však názory podstatně změnilly . . .

President Eisenhower měl rozmluvy s vedoucími činiteli amerického kongresu. Jednalo se o to, zda kongres by dal své schválení v případě, že US by byly nuceny zasáhnouti vojensky v Indočíně. Po pádu pevnosti Dienbienphu rozmluvy nebyly pro prezidenta bezúspěšné . . .

V případě, že situace v Indočíně by si vyžádala zásahu US, má být

užito především válečného letectva a loďstva, vybavených taktickými atomickými zbraněmi. Je kláden menší důraz na armádu, neboť vojenští experti nechtěli by se zaplésti do bojů vedených v džungli.

Předpoklady, že komunisté v Indočíně zastaví svou ofensivu — ne po dobu ženevské konference — ale po dobu nastávajících dešťů, ukazují se být nesprávnými. Zpravodajská služba Francouzů hlásí, že Ho Chi Minh, komunistický vůdce rudých band operujících v Indočíně, má v úmyslu pokračovati v ofensivě i za krajně nepříznivého počasí.

Naděje komunistů, kteří šířili propagandu, že v USA vypukne v roce 1954 katastrofální hospodářská krize, byly těžce zklamány. Ačkoliv hospodářský pokles, v důsledku přizpůsobovacího procesu, dosáhl již téměř svého dna a zdá se být ukončen, žijí Spojené státy stále v prosperitě. Hospodářský trend ukazuje 20% nad normál.

Ve francouzském Maroku se očekává vypuknutí nových nepokojů. Jde zřejmě o akci Moskvy, která dle osvědčeného receptu využívá probouzejícího se nacionalismu domorodého lidu. Pro lepší pochopení pravých příčin: US mají ve francouzském Maroku 5 letečků a 1 námořní vojenskou základnu. Vypuknutí nepokojů nelze oddělovat od vývoje událostí v Indočíně.

Francii stále hrozí vládní krize. Její propuknutí může ohrozit celou střední Asii. Vládní většina francouzského premiéra Laniel je udržována hlasy stran gen. Ch. de Gaulla. Ztráta jenom tří hlasů znamená pád vlády. Volání, že již není Francie, ale jsou již jenom Francouzové, rozšiřuje se po celém světě.

Jelikož snahy o vybudování Západoněmecké armády a jejího začlenění do evropské armády zůstávají marny, — díky "vetu" Francie, či lépe řečeno obratnému manévrování SSSR — nabývají události jiného směru. V poslední době ozývají se hlasy, aby byla vybudována národní armáda. Kancléř Adenauer je sice v opozici, ale je otázka, zda spád událostí nebude silnější.

Obchod mezi "Západem a Východem" stává se předmětem živé diskuse a vnitropolitických spekulací. Nynější podíl mezinárodního obchodu svobodného světa se zeměmi sovětské sféry činí 3.9%.

Téma "komunism" má být vedoucím motivem voleb do amerického kongresu v listopadu tohoto roku.

Britanie jest ochotna akceptovati vojenskou obrannou úmluvu v Pacifiku jen v tom případě, jestliže iniciátory budou tamní národy ne však USA.

Velká Britanie má ve zbraní 850.000 mužů. Všechny divise jsou však ve službě mimo ostrovy. Doma jsou soustředěny silné letecké síly, z nichž 40 letek je přiděleno služebně organizaci NATO . . .

Svatá konsistoř ve Vatikáně jednomyslně schválila prohlášení zesnulého papeže Pia X. za svatého. Kanonizace se konala 29. května za účasti asi 500.000 tisíců osob. Papež Pius X. je prvním papežem prohlášeným za svatého za posledních 242 let.

Německá vláda zrušila jmenování Peter Pfeiffera jako svého pozorovatele n Spojených národů. Stalo se tak proto, že proti Pfeifferově jmenování bylo mnoho protestů, protože byl dříve vysokým úředníkem za nacistů.

Sovětská armáda oznámila úředně, že ukrajinský exilový předák Ochrimovich je odsouzen k trestu smrti a zastřelen. Podle sovětské zprávy byl Ochrimovich shozen do Ruska americkými šplony.

Moskevský list "Pravda" uveřejnil obsáhlé prohlášení, podepsané Josefem Krutijem, který po třicetipěti letech emigrace se vrátil do Sovětského svazu; v prohlášení napadá Krutij ostře prezidenta Eisenhowera a šefa štábu generála Ridgewaye a obrací se proti ukrajinské národní radě v New Yorku, v jejíž stál čele.

V irských volbách zvítězila koalice čtyř stran, vedená John Costellem a ukončila tak éru ministerského předsednictví De Valery. Costello, který utvořil novou vládu, byl také premiérem v roce 1948 kdy se Irsko plně odtrhlo od Anglie.

Generál Chiang Kai-shek složil přísahu jako znovu zvolený prezident Číny na dalších šest let.

Japonští socialisté ostře útočí na předsedu vlády Shigeru Yoshidu pro jeho proponovanou cestu do Ameriky, kde se očekává, že bude uzavřena americko-japonská hospodářská smlouva.

Francie má ve zbrani 900.000 mužů. 14 divísi, z toho 5 plně vyzbrojených se nachází v Evropě a jsou podřízeny NATO. 10 lehkých divísi zahrnujících 80.000 dobrovolníků bojuje v Indočíně. Francouzské letectvo má 50 letek. Z tohoto počtu je 38 v Evropě a v severní Africe. 12 letek, složených z dobrovolníků, nachází se v Indočíně.

—o—

... Z EXILU:

Bývalý národně frontový předák a kolaborant s komunisty, Hubert Ripka, byl za své návštěvy v Chicagu piketován demokratickými českými uprchlíky. O piketování se rozepsal i anglický tisk a chicagská Tribune přinesla kromě fotografie i delší úvodník v němž zdůrazňuje, že Češi definitivně odmítají nejen komunism, ale jakýkoliv druh socialismu.

—o—

Jak oznámilo předsednictvo "Křesťansko demokratického hnutí", byl dr. Bohdan Čudoba prozatím "distancován" z členství v KHD. Předsedou KHD stal se pan Ladislav Lobkowicz.

—o—

V určitých londýnských kruzích kolují zprávy, že čeští socialisté, jejichž snahy o vytvoření nové diktatury nad českým člověkem v exilu byly definitivně zmařeny, budou asi emigrovat z USA do Londýna, kde by mohli počítat s pomocí britské Labour Party. Tři z hlavních příčin: Jejich dominantní pozice v Radě Svobodného Československa byla zmařena, FEC, Inc. poznal, s kým měl tu "čest" a dále, příslušná místa úřední v USA se začínají živě zajímat o několik prototypů notorických kolaborantů s komunismem, kteří se nacházejí v jejich řadách.

—o—

Čs. Národní Rada v Americe je v rozpacích nad zamýšleným příjezdem dr. Petra Zenkla do Chicaga, kterého by mohl stihnouti osud dr. Huberta Ripky.

—o—

... A Z DOMOVA:

Pražské radio přiznalo, že v nedávných "volbách" hlasovalo pouze asi 93% obyvatelstva pro jednotnou komunistickou kandidátku, zatím co v komunistických zemích hývá zvykem devadesátidevít procentů souhlas s vládou. Zřejmě ani předvolební řeči recemigranta Bohumila Laušmana, který se během posledního měsíce náhle objevil na pražské scéně, nepomohly.

—o—

Rudé Československo nakoupilo v Mexiku maso, aby odvrátilo stále hrozící katastrofu v zásobování obyvatelstva.

DR. KAREL KRAMÁŘ.

Je tomu již plných sedmáct let od úmrtí prvního ministerského předsedy Československé republiky a předsedy čs. strany národně demokratické, dr. Karla Kramáře.

Dnes více než kdy jindy je třeba si uvědomit co znamenal pro náš národ Kramář. Byl to on, kdo od samého počátku stál naprosto nekompromisně proti sovětům, byl to on kdo zastával intervenční politiku, byl to on kdo varoval

před bolševisací, kdo odmítal jakékoliv dohody s komunisty. A byl to on na nějž komunisté spáchali atentát v roce 1919. Jeho příklad, jeho varování, jeho výstraha padly na neúrodnou půdu.

A dnes celý náš národ žije v otroctví, před nímž tak důrazně Kramář varoval. Zamysleme se. Kdo měl pravdu, Kramář či jeho odpůrci?

Jaroslav Moudrý.

Státník, politik či politikář?

Často bývá řešena otázka, zda Eduard Beneš byl státníkem, politikem, či politikářem. Při řešení obyčejně se zapomíná, jak již v našem národě bývá oficiálním zvykem, na dva důležité faktory: na definici pojmů "státník", "politik" a "politikář," jakož i na uvedení zásadních skutků osoby, jíž je dáván ten či onen přívlastek. Pokusme se tedy my o definici pojmů shora uvedených a konfrontujeme je s několika charakteristickými výroky E. Beneše. Pro svou konfrontaci ujmeme pasáže z Benešovy knihy "Úvahy o slovanství" jejíž hlavní část byla psána za války a jejíž myšlenková náplň byla osou politické koncepce pisatele. V pokřiveném slovanství Eduarda Beneše leží jedno ze základních vysvětlení, proč tolik lidí u nás bylo obelstěno rudým "neoslavismem", za nímž se přehýl příznak komunismu. Není nezajímavé podotknouti, že kniha "Úvahy o slovanství" byla de facto Benešovou polemikou s mrtvým a s opravdovým státníkem—Dr. Karlem Kramářem.

Pokusme se tedy především o definování pojmů "státník", "politik" a "politikář". Státník je každý veřejný pracovník, který dovedl ve vývoji zásadních věcí obecných, veřejných předvídati, který na vývoj události dovedl uplatnit svůj vliv a jemuž tento vývoj události dal za pravdu. Politik je každý veřejný pracovník, snažící se o úpravu věcí veřejných, obecných, bez ohledu na to, zda neměl žádného úspěchu či dosáhl jen úspěchů dílčích a časových. Politikář je pak takový druh politika, jehož snaha o úpravu věcí veřejných je jen zástěrkou pro jeho čistě osobní záležitosti. Jest to člověk, který používá politiky jen pro svou slávu, kariéru, pro rozmnožení svého majetku, či dokonce jen pro svou mastu.

A nyní necht' promluví dr. E. Beneš (citováno z jeho knihy "Úvahy o slovanství"): "... Ale neustoupili jsme od svých ideí a plánů, nikdy jsme se neúřadně vzdali žádných

politiky proti sovětské, soustavně jsme pracovali k likvidaci evropské izolacionistické politiky proti Sovětskému Svazu, až nakonec jsme doplnili celý systém zahraniční politiky republiky svou linií "východní", to jest spojeneckou smlouvou se Sovětským Svazem z roku 1935..."

"... Druhou světovou válkou a jejími důsledky se téměř všechny dřívější formy slovanského hnutí změní a začne se budovat opravdové, realistické, demokratické a lidové slovanství nové..."

"... Nejdůležitější linií ve všech slovanských problémech měli jsme my, Čechoslováci, a to od počátku až do konce války..."

"... Československo vyjde z ní (z druhé světové války) rychle zkon-solidováno, z a s e d e m o k r a t i c k é, zase lidové a ještě hlouběji sociálně a hospodářsky pokrokové..."

"... Po vystoupení a organizování válečných sil jihoslovanických maršálem Tito byla její (rozuměj Jugoslavie) spolupráce se Sovětským Svazem ještě více zdůrazněna. Nebylo pochyby o tom, že pro ni nová orientace bude nejen její politikou v druhé světové válce, nýbrž zůstane také její politikou po válečnou..."

"... Tím vším (roz. lidovou demokracií, slovanskou spoluprací) nastane po druhé světové válce ve vývoji slovanství nové období. Bude to, myslím, období velkých realizací a podstatného se přiblížování k ideálům slovanství, spolupráce, vzájemnosti a jednoty, jak o tom snily mnohé a mnohé naše generace minulé. Stane se to za okolností, cestou a činiteli, o nichž by to generace tyto nikdy nebyly očekávaly..."

"... Události odpověděly za naše věci..."

(Pokračování na str. 4.)

(Dokončení ze str. 3.)

dostatečně..."

Tož tedy události odpověděly o pravdu více než dostatečně a způsobem, o jakém se generacím předcházejícím nikdy ani nescnlo. Jisté ty generace si nepomyslely, že myšlenka slovanské spolupráce bude jednou prostředkem sloužícím k zboljšování a k ztročení slovanských národů!

Avšak události daly svou nekompromisní odpověď také na jinou otázku. Reklý jasně, zda dr. Eduard Beneš byl státník, politik, či jenom politikář.

Komunisté v USA.

Nebezpečí komunismu v US je velmi často podečňováno. Data, shromážděná vyšetřujícími orgány státu, nezdají se býti na prvý pohled hrozivými. Tak v US je celkem 54.000 organizovaných komunistů. Z tohoto počtu nejvíce jich je ve státě New York — 25.000, v Kalifornii — 7.000, v Illinois — 3.300, v Pennsylvanii — 3.000, v Ohio — 3.000, v Michiganu — 1.300 a v Massachusetts — 1.000. Zbytek je rozptýlen po Spojených státech. Tři čtvrtiny komunistů jsou tedy soustředěny v hlavních průmyslových státech. Dle odhadu FBI, polovina všech komunistů jest zaměstnaná v nejdůležitějších průmyslových odvětvích, jako je výroba oceli, těžkého strojírenství, v dopravě, výrobě elektrotechnického zařízení a v dolech.

Tento počet není však úplný. Je doplňován 15.000 bývalými členy brigády Abrahama Lincoln. Tato brigáda bojovala ve španělské civilní válce a její příslušníci jsou vycvičení pro partyzánský boj a sabotáže. Dále pak je zjištěno, že na každého člena komunistické strany USA připadá cca dalších 10 osob, které sice nejsou členy strany, ale kteří s ní úzce sympatizují a jsou připraveni poslouchati slepě rozkazů komunistické ústředny.

Mimo to je v USA neurčitý počet t. zv. "parlor pinks". Jsou to salonní komunisté asi stejného druhu, jako byli u nás v republice, tedy do roku 1938, t. zv. levicovní intelektuálové, v jejichž řadách stál tehdy Ferdinand Peroutka a pozdější nacistický ministr školství Emanuel Moravec.

Celkem jde asi o půl milionu nespolehlivých lidí. Dlužno však mít na paměti, že se jedná o půl milionu disciplinovaných fanatiků loyálních do morku kostí Moskvě. Jsou zahrnzeni v klíčových průmyslových oblastech USA. Jsou připraveni uhoditi uvnitř státu jakmile SSSR zaútočí zvenčí. Sabotáží v průmyslu

Šovinizmus - český či slovenský?

Profesor dr. F. Durčanský dokazuje v jednom z květnových čísel separatistického slovenského listu "Slovák v Americe", že dubnový rozsudek nad Husákem, Novomeským a spol. znamená vlastně odsouzení slovenského nacionalismu, zatím co český komunista může být šovinistou beztrestně. A v dalším průběhu se dočteme, že jen Češi jsou komunisty, Češi to jsou kdo vlastně přivedli komunismus také na Slovensko, a jen Češi jsou představiteli komunismu na území Československa.

Nezabývali bychom se těmito nemyšlnými vývody páně Durčanského, kdyby to nebyl znovu další ne-

provokovaný útok jistě části slovenského tisku proti českému národu. Zdůrazňujeme slovo neprovokovaný, protože z naší strany, ze strany české pravice nebylo slyšet útoků a narážek na Slováky, zatím co někteří Slováci se všemožně snaží dokazovat, že "dobrý Čech, mrtvý Čech". Nechceme ještě ani dnes této skupině Slováků odpovídat, ale chceme je upozornit, že naše česká trpělivost má své meze, a že nejsme ochotni do nekonečna poslouchat zvrácené vývody slovenského šovinizmu, který ve své zaslepenosti a ignoranci nevidí na špičku nosu.

Reminiscence s parapletem.

Winston Churchill vzpomněl v nedávných dnech pietně ministerského předsedy Chamberlaina. Svoji poznámku adresoval ku vdově Chamberlainové, která byla schůzi přítomna. Zdá se, že Churchill, snad vlivem vysokého věku, zapomíná na reakci, kterou parapletová avantgar-

da jeho předchůdce způsobila. Zapomíná na důsledky, které tehdy vyvodil Anthony Eden, zapomíná na svá vlastní slova a činy během války a zapomíná na Československo.

Zbyla mu jen paleta a reminiscence s parapletem.

a dopravě, porušením spojů silničních, telegrafních, telefonních a zdrojů elektrické energie, zapálením naftových dolů a dálkových vedení nafty, zavalením průplavů a přístavů, vznícením paniky v městech a podkopáním morálky mohli by se státí rozhodující silou v kritickém okamžiku.

Jsou bedlivě sledováni a obyvatelstvo je před nimi důrazně varováno.

"Vyzývám všechny členy komunistické strany a všechny antifašisty, aby nikomu neustoupili v boji, ve kterém má býti země zbavena fašistického jedu McCarthyismu."

Gus Hall, Národní sekretář Komunistické strany, 4. května 1950 v komunistických novinách Daily Worker.

Byla vykonána všechna bezpečnostní opatření proti jejich zásahu a demoralisujícímu vlivu. Bezpečnostní orgány pracují plnou parou. A přece těm, kteří zažili peklo komunistické revoluce v Rusku v roce 1917, sdíleli smutný osud ruských běženců, viděli bratřičkování se některých našich politiků, literátů, vědců a umělců se sovětskými barbary v prvé světové válce, po válce a opět během druhé světové války a po ní, se zdá, že toho největšího nebezpečí se strany rudých si nikdy nevšimli. Již se zapomnělo, že revoluci v Rusku nedělaly masy, nedělal národ a nedělal ruský člověk. Byly dva faktory, které rozhodovaly: Prvým byla malá skupinka širším vrstvám neznámých lidí, zlomek procenta počtu komunistů v dnešních USA. Faktorem

bylo druhé, daleko rozhodnějším, byli ruští socialisté — menševici v čele se symbolem zrady a zbabělosti, prodávající a nízkosti — Kerenškým. Byl prvním, který pomohl komunismu k moci v Rusku a prvním, který za to zachránil svou kůži a žije dodnes na půdě USA!

Nebyl však posledním. "Kerenština" stala se součástí dobyvačné politiky komunistů a kainovým znamením jejich pomahačů. Všechny národy, kde komunisté se dostali k moci a které jsou dnes za železnou

"Vykopu mozek každému, kdo chrání komunisty."

Senátor Joseph McCarthy v telefonickém rozhovoru s ministrem Stevensonem, 20. II. 1954.

oponou měly své Kerenšké. Většina z nich se zachránila a jako jejich předchůdce žijí dnes v USA.

A toto je to největší nebezpečí, které by mohlo jednou USA srazit a porazit bezpečně na vlastní půdě: Americký Kerenšký. Nikdo jej dnes nezná, nikdo neví kde se nachází a co dělá. Ale jedno je jisté: Moskva o něm ví jako znala po dlouhá léta své Kerenšké, když je připravovala a podporovala k činům zrady. On by byl silnější zbraní komunistů, než jsou jejich atomické bomby, politické, průmyslové, sociální a morální sabotáže zdejších rudých, narudlých, růžových a salonních komunistů. Jen jedním by se lišil od svých vzorů: neměl by kam emigrovati.

-Mý-

HLAS BONNSKÉ VLÁDY O RADIU SVOBODNÉ EVROPY.

Ministr pošt a telegrafů v bonnské vládě Německa, dr. Siegfried B a l k e byl nedávno na cestě po Americe a navštívil i Chicago, kde byl hostem přednosty poštovního úřadu města Chicago. Při té příležitosti měl redaktor **NÁRODNÍHO DEMOKRATA** možnost s ministrem Balke déle hovořit o mezinárodních otázkách. Naše čtenáře bude hlavně zajímat názor dr. Balkeho na **Radio Svobodné Evropy** v Mnichově; jistě dr. Balke tlumočí názor bonnské vlády, když prohlásil, že německá vláda se několikrát pokoušela intervenovat u amerických úřadů, avšak setkala se s pouhým poukazem na skutečnost, že **Radio Svobodné Evropy** podléhá soukromé společnosti a naprosto tudíž nevyjadřuje mínění americké vlády.

Dr. Balke dále vyslovil přesvědčejak je možné, že převážná většina zaměstnanců Radia, obzvláště v českém oddělení, jsou tak zvaní "Benešovi" lidé, o nichž je přece známo, že spoluzavinili dnešní katastrofu nejen vlastního státu, ale celé východní Evropy.

Dr. Balke dále vyslovil přesvědčení, že po podepsání mírové smlouvy, Německo nebude ochotno dát povolení k činnosti v oboru propagace proti komunismu lidem, kteří právě naopak komunism podporovali.

Je to další smutný příklad toho, jak skupina marxisticko-socialistick-

kých "pozůstalců" po Benešovi dělá ve svobodném světě ostudu českému jménu, ať se jmenují Ripka, Stránský, Peroutka, Majer či jinak a ať jsou v Americe, Anglii, Německu, Francii či jinde.

NA PRANÝŘ.

V měsíci červnu vzpomínáme opět jednoho tragického výročí. Dne 19. června 1945 podepsal tak zvaný prezident republiky dr. Eduard Beneš dekret č. 16., na jehož podkladě byly v Československu zřízeny lidové soudy. Právní stav v oboru soudnictví byl ten den nahrazen barbarskou justicí neústavní a nedemokratické vlády. A jako každý dekret, tak také dekret č. 16/1945 nese podpisy členů tak zvané vlády. Pročítáme seznam podpisů a srovnáváme jména s tak zvanými představiteli v různých exilových Radách.

Dr. Hubert Ripka — Dr. Jaroslav Stránský — Generál Antonín Hasal — Generál Mikuláš Ferjenčík — Václav Majer.

Je třeba stále opakovat, je třeba stále poukazovat, je třeba stále odsuzovat! Jsme tím povinni těm tisícům nevině odsouzených, zavřených, vězněných a ubitých, poslaných na smrt zločinnou hrstkou lidí, kteří nepatří mezi lidskou společnost, kteří patří na p r a n ý ř !

Senátor Knowland - Indočina - komunistický plán na příštích 20 let.

Ještě před měsícem byla většina členů amerického kongresu ostře proti jakémukoli vměšování Spojených Států do indočínského konfliktu. Dnes se jejich citění obrátilo o 180 stupňů. Pro válku horkou. Důvod?

Nový komunistický plán na ovládnutí světa, vypracovaný samotným Mao Tse Tungem. Jeho obsah?

1. L.P. 1955 dobytí Indočiny.
2. L.P. 1960 úplná komunistická nadvláda nad zbytkem jihovýchodní Asie (Burma, Indonésie). L.P. 1965 komunistické vítězství nad celou Asií — samozřejmě mírovými prostředky (včetně Indie a Ceylonu).
3. Jako důsledek, či část těchto úspěchů, dobrovolné podrobení Japonska komunistické vládě a vlna Rudé revoluce v Arabii, Filipínách a Africe.

Tento Rudý Plán výslovně varuje před válkou. Zdůrazňuje, že pokud není válečné vítězství absolutně zaručeno, nutno používat prostředků mírových. (viz konference v Ženevě).

Zahraniční komitét U.S.A. obdržel nejnovější komunistický plán na o-

vládnutí světa jakožto přísně důvěrný. Senátor Knowland, vůdce většiny, jej dostal do Congressional Record (Kongresní Zápis). A tam byl, na čas, zapomenut.

Nyní vzbudil pozornost členů kongresu — republikánů i demokratů. Poukázal na to, jak málo je Amerika vzdálena války v Indočíně. Otevřel znovu oči Západu. SR

"Nevěříme v programy, plány, svěťce nebo apoštoly, především pak nevěříme ve štěstí, spasení, v zemi zaslíbenou."

BENITO MUSSOLINI, Fašism

"Považujeme za samozřejmé. že všichni lidé byli stvořeni v rovnoprávnosti; že Tvůrce jim dal do vínku určitá nepopíratelná práva; že mezi těmito právy je život, svoboda a právo na štěstí."

THOMAS JEFFERSON,
The Declaration of
Independence

Není Džimík jako Džimík.

Jistý časopis v Chicagu má mluvčího nad jiné povoláního. Je jím jakýsi "Džimík". Co jiné noviny přináší na první stránce palcovými písmeny, to v onom jistém listu pronáší ústa onoho velemoudrého Džimíka. Jedním z jeho nejoblíbenějších objektů je senátor McCarthy, na nějž Džimík dělá více či méně nevtipné vtipy. Tak na příklad říká, že synonymem McCarthyho je tludhuba. To je vtipček jako z Dikobrazu, formou i ideologií. Džimík si sice o sobě myslí, že je velký politik, ale zřejmě mu nevádí, že ohřívá vtipy uvařené v moskevské kuchyni.

Lidé, kteří zažili od roku 1945 v ČSR hon na nekomunisty, protikomunisty a indiferentní, pamatují se dobře na podobné Džimíky. Pamatují se, jak se ti pražští Džimíci pošklebovali těm, kteří viděli komunisty a SSSR v pravé podobě a nevěřili šminkům a kamufláži národní fronty. Jeden takový pražský Džimík, který se stal dokonce režisérem Národního divadla v Praze a který se pravým jménem jmenoval Honsl, také rozháňel obavy z komunismu a posmíval se těm, kteří se ho obávali. V jedné rozhlasové hře vysílané pražským radiem v roce 1945, pražský Džimík, rež. Honsl, dělal si legraci z "reakce", t. j. z těch, kteří se bojí rudých. "Šeptají si do uší, že k nám přišli rudoši" říkal pražský Džimík. "To je podařené", říkali si mnozí z těch, kterým obavy z příštích událostí nedávaly spáti, "vždyť ono to není tak hrozné, jak by nám někteří chtěli namluviti, to je hon na čarodějnice". Ještě podařenější však bylo, že režisér Honsl byl komunista jako Brno. A tak ti pražští Džimíci dělali vtipy na anticipatory Mc Carthyho, až jednoho dne se jejich tvář změnila, ztvrdla, nasadili si otevřené rudé hvězdy, uhodili do stolu a žádali plnění všech těch krvavých a zlodějských programů a dekretů, jak se na nich dohodli. Kdo nešel pak s nimi, byl zrůdce, kolaborant, fašista, uduvač a pod., neboť tyto tituly jsou k nezaplacení, když maširuje ulice.

Náš Džimík v Chicagu je trochu jiný. Je modifikován prostředím. Ale i on vymývá se průměru. Průměrný americký občan, — jak ukazuje "slaměné hlasování" — stojí za Mc Carthym. Náš Džimík je však proti. Ale ještě v jedné věci se náš Džimík liší od průměrného amerického občana. Průměrný americký občan totiž chodí rád chytat ryby na červy. Ale náš Džimík, mluvčí onoho jistého listu, byl chycen rvbkou — a k tomu ještě na cukrkandl.

(Dokončení se str. 1.)

vychování a cylindr, frak a bílá hedvábná šála patřily k samozřejmým průvodním zjevům diplomatického světa. **Diplomat byl po všech stránkách gentleman.** Nebylo myslitelné, aby někdo v diplomatických službách druhého diplomata ve společnosti urazil, tím méně aby urazil stát, který druhý zastupoval. Ve výjimečných případech tohoto druhu následovalo odvolání a potom další konsekvence.

Co však vidíme dnes? **Pod rouškou sovětského velvyslanectví operuje špiónážní síť** v Kanadě, před očima australské policie, **agenti NKVD odvíčeji ženu a na konferencích na různých místech zeměkoule diplomaté svobodného světa připíjejí sovětským vrahům a přijímají jeden po druhém za dušičku.** Vše však přesně podle protokolu.

Hitler dokázal, že se s ním nedá jednat v rukavičkách, když porušil mnichovskou dohodu. **"diplomaté" Kremlinu dosud porušili všechny dohody a úmluvy.** Západní svět však stále naivně věří ve své Dullese, Edeny, Bidaulty, Pearsony a další. **A při přísném zachování protokolu tisíce a tisíce nevinných lidí jsou denně zavírány a popraveny.** Koho mají západní diplomaté přesvědčit? Ty nevinné popravené, ty zavřené, ty tisíce bezdomovců? Či sebe?

Je nejvyšší čas mluvit se sověty jejich řečí, řečí, které rozumí. Jinak počet "diplomatických" porážek nebude zakončen konferencí v Ženevě. Anebo postupovat skutečně tak, jak bylo zvykem v diplomacii, dříve než do ní vstoupili lupiči a vrahové. **Prohlásit ony vyslance a kurýry sovětských ambasád za "persona non grata" a neakcentovat je jako diplomaty, ale jako špióny.**

Celá lidská civilizace čeká. Čeká, zda její diplomaté připraví její zkaženou — přesně podle protokolu, či **zda konečně zvíťezí zdravý rozum a zachrání se lidstvo.**

Majestát lidu opírá se o svobodný tisk.
John Adams.

SMÍCH Z DOMOVA.

Nový předpis v Československu zakazuje používání zlatých vložek a korunek pro chrup, pokud zuby nejsou nepostradatelné pro budování socialismu.

Muži v práci zuby nepotřebují, protože při práci se nemusí jíst. Ženy se nesmí při práci usmívat, proto ani ony nepotřebují zuby. Jen Zápatocký musí ukazovat všechny své zuby když se směje a ovšem policejní psi musí při výkonu své povinnosti kousat, a proto mají dovoleno mít zlaté zuby.

. . . Ale i slovem . . .

Nejvyšší hudební vyznamenání Velké Británie, **zlatý řád Královské Filharmonické Společnosti**, byl udělen **Igoru Stravinskému**, "Picassovi" hudebního světa. Pro orchestr společnosti, jejíž trvání je 150 let, která sloužila pod taktovkou **Richarda Wagnera** a která nemocnému **Beethovenovi** zaslala 100 liber šterlinků, to byla historická událost, kulminovaná Stravinského díly. Stejně jako obecenstvo minulých generací pořádalo ovace **Mendelsohnovi, Lisztovi, Čajkovskému, Dvořákovi a Griegovi**, 3500 hostů, plnicích sál Královského Festivalu, hlučně oslavilo Stravinského. V roce 1913 při pařížské premiéře jeho baletu "Le Sacre du Printemps" **Debussy** křičel ve snaze utišit posluchačstvo, **Kavel** plakal — v roce 1954 ruský uprchlík před komunistickou hrůzovládou, hudební "enfant terrible", bouřlivák Stravinský dostal cenu, mezi jejíž nositele patří **Brahms, Elgar a Rachmaninoff.** (Stravinský opustil Rusko v roce 1917, žil ve Francii, kde získal občanství v roce 1934, po třech letech odjel do Ameriky, v roce 1945 se stal americkým státním občanem a žije blízko Hollywoodu.)

Na listině "bestsellers" která bývá nejlepším vodítkem v americkém literárním světě, přibyla další díla. Na prvním místě je stále **"Ne jako cizinec"** Mortona Thompsona, na druhém **"Ni vítězství, ni porážka"** (Never Victorious, Never Defeated) Taylor Caldwell, třetí **"Hračkár"** (The Dollmaker) Harrietty Arnov, dále **"Sayonara"** Jamese A. Mitch-

nera a **"Čas na lásku, čas na smrt"** (A Time to Love and a Time to Die) Ericha Maria Remarqu.

V listopadu vyjde nová kniha **Pearl S. Buckové** "My Several Worlds: A Personal Record".

"Jih Proti Severu" (Gone with the Wind), který ve filmové formě přišel v době nacistického zákazu amerických filmů, má novou premiéru v Atlantě. Filmoví odborníci prorokují, že jeho nástupcem bude **"Egyptan"**, který rovněž nebude vůbec sestříhan. V těchto dnech bylo započato rovněž s filmováním **"Désirée."**

23. června budou zahájeny koncerty v Grant Parku, 24. t.m. v Ravinia Parku.

Charles Mundt, Pierre Monteux, Eugene Ormandy a Dimitri Mitropoulos zakládají společnost k oslavě 150 narozenin **Hectora Berlioz.**

. . . **Ale i slovem . . .** je rubrikou kulturní. Snaží se žít exulanta, jehož chléb je dobýván za tvrdé a cizí půdy, sklízni a bohatstvím krásy snešené ze všech dosažitelných koutů světa a z jeho vlastních řad. Bude nám jistě odpuštěno, že za umění nepovažujeme "červenou knihovnu" exilu, pornografie a plagiátorské slátaniny, které se vyskytly a usurpují si tituly "naturalistických studií", či politických děl.

"Nejenom chlebem, ale i slovem živ je člověk"—exil zasluží slovo krásy a dokonalosti. Ne jed a splašky škvárů, o nichž, čtenáři, sňubujeme, toto byla první a poslední zmínka".
SH

Robert Vlach:

Kulturní výměna s Estonci.

Z podnětu Kulturní rady dochází k široké a málo obvyklé výměně mezi spisovateli a kulturními pracovníky českými a estonskými. Na sklonku podzimu vyjde společná kniha, jejíž estonský podíl připravil profesor slovenských jazyků na universitě v Tartu a nyní ve Stockholmu, **Peeter Arumaa.** Kniha bude obsahovat básně šesti českých a šesti estonských básníků, kteří si verše přeložili navzájem. Z našich se účastnili: **Pavel Javor, Jiří Kavka, Jiří Kovtun, František Listopad, Věra Stárková, Robert Vlach,** a jako sedmý příbrán v exilu zesnulý **František Kovárna.** Estonce zastupují: **Artur Adson, Bernard Kangro, Raimond Kolk, Alexis Rannit, Gustav Suits, Maria Underova,** a rovněž v exilu zeměřelý **Henrik Visnapuu.** Anglickou předmluvu ke knize napsal prof. **Otakar Odložilík,** francouzský obraz naší poesie podává **Jan Ještědský.** Z Estonců anglické i francouzské odpovídající statě jsou z pera prof.

Antse Orase. Český obrázek je dílem **Charlese Černého,** estonským přispěla malířka **Karin Luts.** Životopisné noticky všech účastníků, ve franštině, ukončují knihu, která je především určena k propagaci v cizině jako přínos dvou národů, sdílejících stejný osud, k mezinárodní spolupráci a porozumění. Kniha vyjde péčí **Edice Sklizeň.** Právě vzhledem k svému poslání na mezinárodním fóru nebude dána do běžného prodeje. Českým zájemcům se dostane do rukou jedině na subskripci ve výši 5 dolarů, jejíž uzávěrka je 31. srpna. Za příspěvek k naší propagaci obdrží tak předplatitel knížku zcela ojedinelou a těžko jinak dostupnou, protože i Estonci zamýšlejí svou polovinu výtisků věnovat především na propagaci v kulturní cizině. Aby širší krajanské kruhy se seznámily s estonskou tvorbou, po vydání knihy její stěžejní příspěvky budou dány k použití našemu tisku.